

Veronika: „Dokážem toľko, koľko by mi na začiatku ani nenapadlo“

PODVEDENÁ

„Stála som v kuchyni a varila, keď vošiel. A v momente som vedela, že už nič nebude rovnaké ako doteraz, že sa v jednej sekunde všetko zmenilo. Svet sa zastavil. Jediné, čo som vnímala, bola ťarcha, obrovská, nezvládnuteľná ťarcha, ktorá ma tlačila k zemi, a musela som s ňou zápasiť, aby som zostala stáť na nohách...“ opisuje chvíľu, ktorá zmenila jej život, trojnásobná mama Veronika Mašinová. V hlave a v srdci sa jej totiž vynorila jediná veta. „Tvoj manžel sa vyspal s inou...“

Bolo to nečakané vnuknutie, nepochopiteľné zjavenie, no vedela som, že je to pravda. Milovala som ho a za celé tie roky nášho vzťahu som ním doslova prerástla. Akoby som bola už jeho súčasťou. Ťažko sa to prenáša do slov, také to bolo silné... Bolo to obdobie, keď som dosť intenzívne hľadala silu v duchovnom svete. Bola som totiž na materskej s najmladšou dcérou, ktorá mala dvadsať mesiacov a v podstate od narodenia obdobie neútechajúceho plaču. Neustále musela byť na rukách, doslova deň aj noc. Len zvládať ju samu by bolo na zlatú medailu, no ja som k tomu mala ešte štvorročného šibala a budúcu prváčku, ktorú som sa po prázdninách chystala učiť sama v domácej škole. A bolo to neskutočne vyčerpávajúce... Svoju rolu matky som však milovala a príliš som nepremýšľala nad tým, či to nie je všetko vždy a len na mne alebo mám pri tom aj reálnu podporu od svojho muža. Beriete totiž všetko tak, ako prichádza, plávate v tom prúde každodennosti a jednoducho riešite veci za pochodu.

Byť mamou

Možno to neznie veľmi ambiciózne, ale ja som vo svojom živote vždy bytostne túžila byť najmä dobrou mamou. V tom som videla, a v podstate stále vidím zmysel svojho života. Preto bolo pre mňa vždy najdôležitejšie pripravovať sa práve na to, rásť ako človek, pracovať na svojom vnútri. Vyštudovala som teda gymnázium a potom ešte obchodnú nadstavbu a s dvoma maturitami som sa videla niekde v administratíve. Nakoniec som však „skončila“ ako predavačka. No bol to pre mňa veľmi dôležitý moment, pretože vtedy som si otvorene priznala, že nezáleží na tom, aké mám vzdelanie, ale na tom, čo ma baví a naplňuje. Nastúpila som totiž do malého obchodíka s klobúkmi a parochňami a našla tam veľmi obohacujúci svet stretnutí. Prichádzali tam totiž aj ženy po chemoterapiách, od ktorých som sa strašne veľa naučila, obdivovala som, že aj zoči-voči ťažkostiam života mali nadhľad a nebrali svoju situáciu len z pozície obete. Nakoniec sa to ukázalo ako tá správna inšpirácia aj pre moju budúcnosť...

Dieťa „tam“ nie je

Vždy som si priala mať tri deti, takže sme sa asi rok po svadbe začali o bábo snažiť, no prekvapilo ma, že sa nám celý rok nedarilo. Až po tomto dlhom čakaní tehotenský test aj doktorka potvrdili, že som tehotná. Konečne. Na prvý ultrazvuk ma objednala na konci prvého trimestra, vtedy ho totiž mal v ambulancii máloktoľký lekár, takže sa naň nechodilo často. Neuveriteľne sme sa tešili, že tú našu malú fazuľku konečne uvidíme, ale nakoniec som na tej čiernobielej obrazovke nevidela nič. Nevadí. Veď sa v tom vôbec nevyznám, a nemá ani odkiaľ. Horšie bolo, že nič nevidela ani doktorka. A po piatich minútach nám len sucho oznámila, že tam dieťa nie je. Zostali len plodové obaly po zamĺknutom potrate... „Objednajte sa oproti na vyčistenie,“ ukončila náš rozhovor a ja som ju už so slzami v očiach len poslúchla. Nevieť prečo, ale mala som pocit, že môj muž akoby bol rád. Vlastne som nikdy predtým nerozmýšľala nad tým,

či je na rodičovstvo pripravený. Vedela som, že ma má rád, že mu na mne záleží, bol milý, pozorný, verila som mu. A obaja sme sa zhodli na tom, že raz budeme mať rodinu. Ale pre neho to „raz“ bolo možno vzdialenejšie než pre mňa. Na chvíľu sme to teda zabalili, odišli za hranice, začali cestovať a žili v Izraeli a Egypte, no po návrate sme „akciu dieťa“ rozbehli znova. Čas čakania bol rovnaký, ale výsledok úplne iný. Narodila sa nám krásna, zdravá dcéra.

V slepej uličke

Boli to nádherné chvíle, dodnes mi je príjemné na ne spomínať. Bola som naozaj šťastná, budovala som naše manželstvo a rodinu, podporovala manžela. Pracoval v sociálnej oblasti, ktorá je, ako je všeobecne známe, veľmi zle platená. Takže som mu musela na výdavky okolo bývania a stravy dávať ešte aj polovicu z materskej a z tej druhej zvládnuť zaobstaráť plienky, oblečenie i drogeriu. Bol to trochu netypický model, ale vtedy sa to ešte nejako dalo zvládať. Keď sa však naša rodina rozrástla o ďalšie dve deti, začalo to byť na hranici mojich síl. Novej situácii som sa totiž prispôbovala len ja. Bola som matkou troch detí, niekoľko rokov som sa nevyssala,

„A ja som ísť ďalej musela, aby som sa postarala o naše deti. Zamestnať sa bolo nereálne.“

nemala som rodičov, ktorí by mi s deťmi pomohli, pričom naša najmladšia ma svojim takmer neustálym plačom doslova vysávala. A k tomu všetkému som sa ešte musela postarať, aby som im mala za čo kúpiť nové topánky, tepláky, plienky... Vtedy som teda prvýkrát začala cez internet predávať veci, z ktorých vyrástli. Nehovorím, manžel sa o nás snažil postarať tak, ako bol schopný. Problém bol, že to prestávalo stačiť. Chcelo to z jeho strany začať inak uvažovať, pracovať na sebe, opustiť úlohu obete. Bez toho sa totiž nedalo posunúť ďalej. No čím ďalej, tým viac bolo jasné, že sme skončili v slepej uličke. A do toho prišiel ten osudný deň, keď vošiel do kuchyne a ja som to z neho cítila...

Bol si mi neverný?

Nedokážem žiť v polojasne, mám rada veci jasne pomenované a odhalené, aj keď to bolí. Potrebovala som teda vedieť pravdu. Žiadny rozhovor, ktorý som s mužom začala na tému inej ženy, však nikam nevedol. Až do návštevy našich spoločných známych. Vtedy som už nevydržala a spýtala som sa na rovinu: „Bol si mi neverný?“ Úprimne priznávam, že aj keď som to tušila, počuť to nahlas bolo ťažšie, ako som čakala. Hoci som mala pocit, že som na pravdu pripravená, tá realita bola drsná. Kým to totiž nezaznie, stále máte kúsociek nádeje... Tá zmizla a bolo to strašné. Obaja sme prežívali doslova peklo. Každý vlastné. Síce sme hľadali riešenie spoločne, aj jemu totiž záležalo na udržaní rodiny, no nešlo nám to. Pre mňa to

udržanie rodiny totiž spočíva v tom, že muž a žena sú jedno, že majú pevný vzťah a ním zastrešujú svoje deti. Lenže náš vzťah sa narušil až príliš... Ak sa človek nechá unášať strachom, zranením, nedôverou a predsudkami,

akoby si bola čiernobiela... Nasledovali teda dva zlé, naozaj zlé roky. Manžel bol plný negatívnych pocitov a postojov voči mne, dával mi najavo svoju aroganciu a opovrhnutie, stával sa z neho despota, ktorého výsmechu a ohovárania pred všetkými okolo som sa bála. Pomaly, ale isto sa vo mne usádzal pocit viny, menejcennosti a neschopnosti. Musela som sa neuveriteľne premáhať,

Mami, akoby si bola čiernobiela...

akoby si bola čiernobiela... Nasledovali teda dva zlé, naozaj zlé roky. Manžel bol plný negatívnych pocitov a postojov voči mne, dával mi najavo svoju aroganciu a opovrhnutie, stával sa z neho despota, ktorého výsmechu a ohovárania pred všetkými okolo som sa bála. Pomaly, ale isto sa vo mne usádzal pocit viny, menejcennosti a neschopnosti. Musela som sa neuveriteľne premáhať,

aby som dokázala ísť ďalej. A ja som ísť ďalej musela, aby som sa postarala o naše deti. Zamestnať sa bolo nereálne. Veď ako by som sa asi svojmu budúcemu zamestnávateľovi predstavila? Že mám tri deti, manželstvo v rozklade, žiadnu babičku nablízku, takže ak ma zamestná, potrebujem pracovný čas od deviatej do jednej, aby som stihla zaviesť a vyzdvihnúť deti zo školy a zo škôlky, veľký plat a ešte by

„Pre mňa udržanie rodiny spočíva v tom, že muž a žena sú jedno, že majú pevný vzťah a ním zastrešujú svoje deti.“

LEN NA príbeh

bolo dobre, aby počítal s tým, že ak budú choré, budem s nimi každú chvíľu doma... Rozhodla som sa teda vybaviť si živnostenský list. Bez marketingového plánu, bez dlhodobej stratégie. Nezakladala som totiž firmu, len hľadala cestu, ako nás užiť a zabezpečiť deťom to najnevyhnutnejšie. Začala som teda s tým, čo som dôverne poznala ako zákazníčka. Keďže som nakupovala pre deti aj pre seba oblečenie cez internet, buď priamo od mamičiek, alebo zo sekáčov, začala som ho tak sama predávať. Dostala som sa k jednej britskej značke, ktorá sa mi strašne páčila, pre mňa však bola v tom čase nedosiahnuteľne drahá. Ale jedna možnosť, ako sa k nej dostať, sa mi predsa len ukázala – cez oblečenie, ktoré bolo stiahnuté z obchodov, aby sa uvoľnilo miesto na nové kolekcie, alebo preto, že na nich boli nejaké drobné kazy. Dostanete to od dodávateľa vo vreciach, kde je mix všetkého možného – od pánskych vecí až po detské kúsky a od spodnej bielizne po peňaženky. Z nášho bytu sa stal teda raj vriec. V ňom som dopoludnia ešte druhý polrok učila našu prváčku, popritom varila obed a vymýšľala zábavu pre dvoch mladších, popoludní sme chodili von a potom po večernom kúpení, keď deti zaľahli, sa začínala moja nočná zmena. Dávala som tovar na internet, vybavovala maily, balila balíky, ktoré som na druhý deň v rámci prechádzky s deťmi nosila na poštu, a často som chodila spať doslova nadránom. Zaviedli sme si s deťmi takýto režim, aby som to všetko zvládla, no uvedomovala som si, že tento môj maratón bol zároveň aj útekem od bolesti, sklamaní a starostí. No pod ťarchou toho všetkého akoby som to postupne prestávala byť ja. Nikdy nezabudnem na jeden večer, keď mi najstaršia, vtedy jedenásťročná dcéra povedala: Mami, ty si bola vždy taká farebná, ale teraz akoby si bola čiernobiela...“ Presne som vedela, o čom hovorí.

Život v mínuse

Prvý rok podnikania som navyše skončila so stratou. A bolo mi jasné, že nielen s tou finančnou. Bola som v mínuse fyzicky aj psychicky. Pred manželovým pohrdaním som sa totiž podvedome začala skrývať, mnoho vecí som robila tajne a uvedomovala som si, že sa doslova hrbím. Akoby som sa snažila byť neviditeľnou. Súviselo to s jeho pohľadom na úlohu ženy. Hoci som pracovala hlavne po nociach, občas si to žiadalo čas aj cez deň, a to všetko vyvolávalo zmeny, ktoré odmietal. Mal totiž pocit, že moje miesto je pri deťoch a mám im byť maximálne k dispozícii. Navyše keď to začalo byť trochu lepšie, človek začal osobnostne rásť, získavať istú autoritu a vďaka peniazom aj nezávislosť. A to mu bolo absolútne proti srsti. Niekde vnútri mal k podnikaniu doslova odpor, a proti tomu môjmu zvlášť. Deti to nemohli nevnímať. Videli naše hádky. A vôbec, napätie a smútok boli u nás doslova všadeprítomné. Pochopila som, že už nie sme tá rodina, ktorú som pre ne tak veľmi chcela udržať, že už nemôžem zostať v manželstve, ktoré ma tak strašne ničí. Už som totiž nedokázala byť deťom tou oporou, ktorú tak veľmi potrebovali. Podala som teda žiadosť o rozvod.

Vynorenie sa z hlbokkej vody

Nerobím unáhlené rozhodnutia, na zmenu sa odhodlávam dlho, vychádza z hĺbky môjho vnútra, z absolútneho presvedčenia, že je to nutné a že je to pre dobro – moje aj mojich najbližších. Mám totiž rada istoty, a ak v niečom vidím zmysel a hodnotu, som ochotná do toho investovať a vydržať. Bolo teda naozaj strašne ťažké odísť, ale

odchádzala som s tým, že viem prečo, že viem, kam idem a kam chcem prísť. Bola som pripravená niest' všetku zodpovednosť, znášať ťarchu aj samotú... Nakoniec som však zistila, že ten odchod bol ako vynorenie sa z hlbokkej vody, akoby som si konečne dala šancu sa nadýchnuť. A rovnaké to bolo aj pre deti. Nebola to pre ne trauma. Tým, že sme tým prechádzali ako jeden tím, že sme sa veľa rozprávali, boli na to pripravené. Dokonca dodnes spomíname na našu prvú noc v prázdnom prenajatom byte, keďže z toho nášho, ktorý bol manželov, sme odišli, len s pár vecami. Bol to náš nový začiatok.

Sila na jeden krok

Už po roku podnikania som skončila s vrecami s vráteným oblečením, nemala som totiž priestor to doma fotiť, navyše vtedy ešte s mojím mužom za chrbtom to vôbec nešlo. Otvorila som si teda svoj prvý e-shop, a keď som doň po čase vložila prvé topánky, zrazu sa to rozbehlo tak rýchlo, že ma to až vyľakalo. Ľudia sa na ne pýtali čoraz viac, a tak som ich ponuku začala rozširovať, a postupne pridávala aj zdravotnú obuv, až mi vlastne sami zákazníci určili smer, ktorým som sa vydala a kráčam dodnes. Na začiatku to bol len spôsob obživy, no dnes je to už niečo, čo beriem doslova ako poslanie, spôsob, ktorým môžem pomáhať. Tie prvé kroky boli naozaj ťažké. Chcelo to trpezlivosť a nekonečnú vieru, že cesta, na ktorú som vykročila, je správna a má cieľ, ale donútilo to tú zhrbenú zlomenú ženu opäť zdvihnúť hlavu hore. A vtedy človek vidí nielen to, čo mu život vzdal, ale aj to, čo má preň ešte pripravené. Verím, že aj lásku. Hoci

zatiaľ som človeka, ktorý chce rásť a aj na tom pracuje a nemá len výhovorky, prečo to nejde, ktorý sa cíti sám zodpovedný za svoj život, a tak je schopný prijať do života aj niekoho ďalšieho, no nie sa len priživiť a strčiť sa pod jeho ochranné krídlo a vyriešiť si tým svoje problémy, nenašla. Ale viem, že čo má prísť, príde. Naučila som sa totiž, že nepotrebujem mať na čele diaľkové svetlo a vidieť cestu kilometre dopredu. Nemusím mať silu, ani predstavu o tom, ako tam dôjdem. Dennodenne žijem totiž v tom, že mi stačí svetlo a sila na jeden jediný krok. Tak dokážem toľko, koľko by mi na začiatku ani nenapadlo.

AKO NEZOSTAŤ NA DNE?

Keby človek vedel, že spadne, tak si sadne. No jednak to nevieme, a keby aj – môžeme mať akokoľvek dokonalý plán, keď na dne nevieme nájsť silu ani na prvý krok z neho. Kde máme podľa psychoterapeutky PhDr. Jany Porubskej, PhD., šancu ju vziať?

V takýchto situáciách je to vždy o nájdení vnútorných zdrojov sily. A preto je veľmi dôležité myslieť na to, aby sme ich v živote mali. A sú to také štyri oblasti, z ktorých môžeme čerpať:

- Vzťahy – blízki, dobré kamarátky, kolegyně – skrátka ľudia, ktorí nás dokážu podržať, povzbudiť, dobiť energiou
- Práca a profesia – ak robíme niečo, čo je pre nás zároveň záľubou, v čom sa nám darí, kde si môžeme povedať doma je to naša práca, ale v práci mi to ide, cítim sa ocenená, pochválená, postupujem
- Viera v Boha alebo životná filozofia – je veľmi dobré, ak to máme a máme aj duchovnú oporu
- Vlastné vnútro – to sú spomienky na podobné chvíle, ktoré sme už v živote zvládli, je veľmi dobré, keď sa môžeme oprieť o skúsenosť z toho, že sme sa už v minulosti niekedy zo dna zodvihli

Autorka: Katarína Albery Ondrejková
Foto: archív V. M.